

НИНА БОЖИДАРОВА
ПРЕДПОСЛЕДНО ЖЕЛАНІЕ

chitanka.info

Животът се разпадна пред очите ѝ. Уж бавно, пък всъщност... Никола хем беше тук, хем в общи линии го нямаше... предимно го нямаше, нямаше го, когато наистина ѝ трябваше, когато я болеше сърцето, когато душата ѝ бе омачкана като хартиена кукла, уж била красива някога, даже женствена, а пък то — оказва се — просто празен лист с неугледен вид. Хартиена топка, която никой не си прави труда да разтвори, да види няма ли там нещо ценно, написано, или пък просто увито като в амбалаж...

Е, оставаше ѝ водката, тя поне винаги си беше на мястото. Ако имаше нещо, за което все още ѝ бе интересно да се грижи, то това бе водката и то не заради друго, а защото самата тя, тази водка, също се грижеше за нея. Гонеше страховете ѝ, заливаше сърцето ѝ с топло спокойствие, запълваше времето ѝ, отделяше я от всичко наоколо... забравяше че телефонът отдавна вече не звъни, че никой не я кани повече, нито на снимки, нито на дублажи... никъде... а преди, е преди... тя бе красива, тя бе ухажвана, тя бе свободна, можеше да има всичко и го имаше, понякога за по-дълго, понякога съвсем за кратко, именно така както го искаше... къде изчезна животът ѝ... така и не стана много ясно, но тя и не го потърси особено силно, нямаше го, това бе очевидно... случваше ѝ се да няма пари, да няма пари даже за такси, случваше ѝ се и да отваря очи и с някакво тъпо равнодушие да разбира че лежи на самите павета, на непознатата улица в непознатата нощ... всичко това се случваше... вероятно с всички ставаха такива неща, след като се случваха и с нея, бивша красавица, бивша късметлийка, бивша звезда... такъв ѝ бе късметът, оказа се, кратък и болезнен, а после нищо... само от време на време непознатите павета, понякога и някакви непознати хора, непознато гроби и твърде силни...

Животът очевидно нещо я излъга, така както лъжеше тя някога, лъжеше влюбените в нея мъже, без скрупули и без да се замисля нито миг... или пък както мамеше на покер. Просто насреща се оказа някой по-умел, както оня път в транссибирския експрес, когато слезе в Пекин, завита в одеало. Тъй като без пориграла даже бельото си... за малко да стане дипломатически скандал тогава, но не, китайците се оказаха твърде тактични, а посланикът — кавалер и отчаян комарджия. Тя, естествено, тогава спа с него... или не спа... или това бе всъщност консулт... или консулт бе във Виена...

Това бе отдавна и нямаше значение, то просто не съществуваше. Такива бяха конфузните моменти от живота на актрисата Петринова, а такава актриса вече отдавна не съществуваше. Да.

Започна да събира пари. За да изпълни едно желание, за което никога не бе имала време. А сега, когато животът се срутваше пред очите ѝ, и може би скоро щеше неусетно някак си да изчезне напълно, той самият, самият живот... вероятно бе тъкмо време, да си плати последното желание... като че ли стоеше пред бесилката... която наистина ѝ се привиждаше понякога сутрин. Една такаква самотна, ярко черна на бял фон, като тази, на която са обесили Левски...

Да, парите бяха събрани, телефонът намерен, „някакви екстри желаете ли“, попита делово гласът в слушалката, „екстри в смисъл...“ ...заколеба се тя... „ами цветя, бутилка, нещо по-специално“...

„Да.“ Каза тя категорично. „Бутилка водка. Някоя по-евтина.“

В уречения час, точно на време, на вратата се звънна, Мъжът носеше цветя и поръчаната евтина водка. Усмихна се мазно и леко виновно. Един такъв омачкан мъж, не много млад, но и не стар... смътно познат отнякъде. Седнаха делово някакси, един срещу друг на зацапаната маса в кухнята. Тя отвори бутилката, също така делово и щедро няла две големи чаши.

— Отдавна ли сте в професията? — попита тя, както бе виждала по филмите, по класическите филми, които показваха на студентите в театралния институт.

Мъжът кимна. След няколко подобни банално-сценични въпроса, тя постепенно го позна, това бе нейният съученик от началното училище, банално момче с банално име, което седеше до нея на чина в продължение на три години. И с обожание я гледеше в очите. Говориха много, цяла нощ, за живота, за приятелите от детството, за училището, за първите любови... все банални неща...

Тя подпря чело на зацапаната кухненска маса, както бе правила много пъти, и в минутата преди да потъне в привичния си яркоцветен пиянски сън, си помисли, че последното ѝ желание не се изпълни... вместо поръчковия мъж-мечта се бе явил тъжен, омачкан съученик, някога плахо влюбен в нея..... Нямаше последно желание, може би защото имаше прекалено много предпоследни... и значат ли тези знаци, че черната бесилка на бял фон се отлага, или това е само една шега...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.